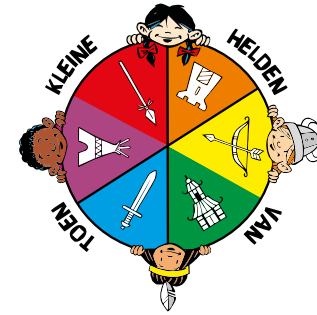

AMUN
en de
KAMEEL

Andere boeken in deze reeks

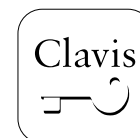
Ragnar en de walrus
Snelle Bliksem en de bizon
Kenji en de akita
Trassus en de leeuw
Metzi en de adelaar
Maran en de orang-oetan
Henriëtte en de kater
Tommy en de kraai

Gerard van Gemert
met illustraties van Rudi Jonker

AMUN

en de
KAMEEL

Bij Clavis Uitgeverij staat het kind centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien als
de dromen van de kinderen van vandaag. Het is onze missie
om hun leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Gerard van Gemert
Amun en de kameel
© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Clavis Studio
Illustraties: Rudi Jonker
Trefw.: Egypte, avontuur, dromen
NUR 282
ISBN 978 90 448 5306 3
D/2024/4124/174
Alle rechten voorbehouden
Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com
www.gerardvangemert.nl
www.rudijonker.nl

1. AMUN WIL SCHRIJVEN

‘Nee, Amun. Jij wordt gewoon boer. Net als je vader.’ Amuns moeder vouwde de kleden op.

‘Mijn broers worden al boer. Ik word schrijver.’

Zijn moeder zuchtte en reageerde niet meteen. Aan haar houding was te zien dat ze het gezeur van Amun zat was, ook al probeerde ze geduldig te blijven. ‘Alleen de kinderen van rijke mensen kunnen schrijver worden, Amun. Dat is niet voor mensen zoals wij.’

‘Onzin,’ zei Amun. ‘Iedereen kan schrijver worden.’

‘Wie zegt dat?’

‘Chisisi.’

‘Chisisi?’ herhaalde zijn moeder.

‘Ja.’ Amun voelde dat zijn moeder even niet wist wat ze moest zeggen. Het was een goed idee van hem geweest om met Chisisi te praten. Amun kon uren bij de man zitten als die de opbrengst van de oogst noteerde. Dat deed hij om te kunnen bepalen hoeveel belasting er moest worden betaald. Amun vond het magisch hoe Chisisi de tekens op het papyrus zette.

Een tijdje terug had Amun hem gezegd dat hij ook *sesj* wilde worden, schrijver. Chisisi had hem verbaasd aangekeken en verteld dat het een prachtig beroep was. En dat het veel aanzien opleverde, omdat schrijvers belangrijk waren. Maar de oude man had hem ook verteld dat het moeilijk was om te leren. Je moest ervoor naar

de tempels gaan, omdat de priester de beste leermeesters waren.

Door Chisisi werd Amun alleen nog maar enthousiaster. Sindsdien zeurde hij dus bij zijn moeder dat hij op pad wilde.

‘Chisisi zegt dat ik naar de tempels in Thebe moet gaan om het daar te leren.’

‘Niks ervan.’ De toon in de stem van zijn moeder was veranderd. Het klonk nu alsof wat zij zei zeker zou gebeuren. ‘Jij blijft hier in de buurt van El-Tarif. Ik zal Chisisi vertellen dat hij het er niet meer met jou over mag hebben.’

Oeps, dacht Amun. Dat was niet de bedoeling. Hij vond het heerlijk om over het schrijverschap te praten met Chisisi. Hij zou het heel jammer vinden als dat niet meer kon. ‘Oké,’ zei hij snel. ‘Ik zal er niet meer over beginnen.’

Amuns moeder keek hem aan. ‘Het is gewoon geen vak voor mensen zoals wij.’ Ze wreef Amun over zijn hoofd. ‘Vooruit. Ga maar spelen.’

Dit heeft geen zin, dacht Amun. Als zijn moeder hem niet hielp, dan moest hij zelf maar een manier vinden. Want één ding wist hij zeker. Hij zou naar Thebe gaan. Hoe wist hij nog niet, maar het zou hem lukken.

Hij rende naar buiten en bleef even bij Issa de kameel staan om hem te aaien. Daarna rende hij verder om Chisisi te zoeken. Hij hoopte dat de oude man aan het schrijven was.

‘Hé Amun, ben je daar weer?’ Chisisi zat in kleermakerszit voor de deur van de boerderij. Zo zat hij wel vaker. Dan leek het alsof hij helemaal niets aan het doen was.

Amun had weleens gevraagd wat hij precies deed op die momenten. Dan antwoordde de man dat hij zijn hoofd aan het leegmaken

was. Dat was goed om nieuwe ideeën de ruimte te geven. Amun snapte daar niets van. Maar hij begreep wel dat het voor een schrijver heel belangrijk moest zijn. Hij had het zelf ook eens geprobeerd, maar zijn hoofd zat erna nog net zo vol als ervoor.

‘Chisisi,’ vroeg Amun, ‘hoe kom ik het snelst in Thebe?’

De oude man schoot in de lach. ‘In Thebe?’

‘Ja, ik wil weg. Ik moet naar de priesters.’ Amun ging in dezelfde houding naast Chisisi zitten. ‘Hoe eerder ik begin, hoe sneller ik net zo goed kan schrijven als jij.’

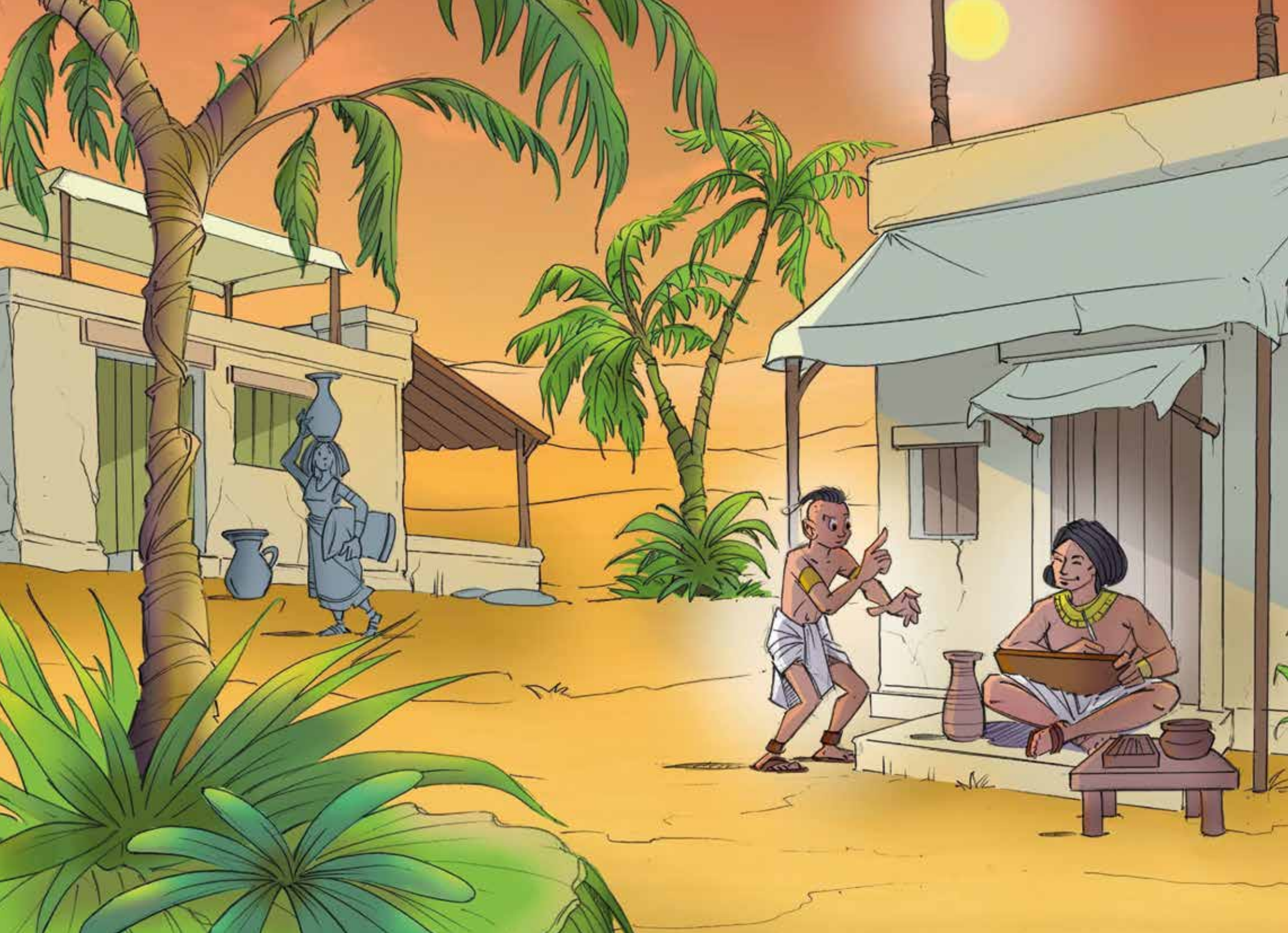
Chisisi trok zijn mondhoeken naar beneden. ‘Dus je wilt het echt?’

‘Zeker.’ Amun sloeg zijn armen over elkaar.

‘Als je vanaf hier naar Thebe wilt, kun je de boot nemen of een stuk door de woestijn lopen,’ zei Chisisi. ‘Beide opties zijn veel te gevaarlijk. Dat red je niet in je eentje. Als je ouder bent, weet je beter waar je op moet letten.’

Amun voelde teleurstelling. Uit de vorige gesprekken met Chisisi had hij juist begrepen dat die hem steunde. Amun had verwacht dat de schrijver hem zou helpen en niet zou zeggen dat het te gevaarlijk was. ‘Jammer,’ zei hij hardop terwijl hij weer opstond. Maar vanbinnen dacht hij: ik ga toch. Of het nu gevaarlijk is of niet.

Nadenkend liep Amun bij de schrijver vandaan. De oude man had natuurlijk wel gelijk. Het was heel onverstandig om alleen zo’n lange reis te maken. Als er iets met hem zou gebeuren, was er niemand om hem te helpen. Of te redden, als hij echt in nood was. Maar ja, Amun wist ook dat hij aan zijn ouders niet hoefde te vragen of ze met hem mee wilden gaan. En aan zijn broers al helemaal niet. Die hadden helemaal niets met schrijven. Zijn broers vonden het heerlijk om op de boerderij te werken. Die konden niet wachten tot de

Nijl zich weer terugtrok nadat ze buiten haar oevers was getreden. Dan was de grond het meest vruchtbaar en kon er weer van alles op verbouwd worden.

Amun liep terug naar Issa en haalde hem aan. De kameel deed zijn kop naar beneden en legde hem in de handen van Amun, die zijn wang tegen die van Issa drukte. ‘Weet jij iemand die met mij mee zou willen?’ vroeg Amun.

De kameel duwde zijn dikke lippen op de platte hand van Amun.

‘Wat wil je mij vertellen, Issa? Kon je maar praten, dan was het een stuk makkelijker.’ Amun pakte Issa’s kop vast en knuffelde de kameel. Hij hield van hem vanaf het allereerste moment dat hij bij hen was. Zijn vader wilde Issa eigenlijk doorverkopen, maar dat wist Amun gelukkig tegen te houden. Het was niet vanzelf gegaan, want zijn vader kon een goede prijs voor Issa krijgen, maar Amun had steun gekregen van zijn moeder.

‘Wacht eens,’ zei Amun. ‘*Jij* kunt gewoon met mij naar de tempels.’ Hij werd er meteen enthousiast van. ‘Dat is het, Issa. Wij gaan samen naar de tempels in Thebe.’

De kameel bewoog zijn hoofd op en neer, alsof hij wilde aangeven dat hij het helemaal met Amun eens was.

‘Kom, we gaan.’